

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

16.daļa: Planētas likteņi. Cilvēce, tautas karma.

2.nodaļa: Aplamās rīcības.

213.

Nevis maģija, bet Dievišķa apgarotība bija nosacīta senajos Nolikumos. Kad Augstākā Saskare sāka pārtrūkt, cilvēki kā vardarbīgas saskares līdzekli paši izplatīja maģiju. Bet kā jau viss vardarbīgais arī maģija noslīd līdz vistumšākajām izpausmēm. Savā komplicētībā robeža starp melno un balto maģiju kļūst nemanāma. Tāpēc ceļā uz nākamību atmetama katra maģija. Nav jāaizmirst, ka maģijas senās metodes bija saistītas ar citām dzīves formām. Maģija pamatojas uz pareizu tehnisko nosacījumu pildīšanu, bet ja visas dzīves formulas pārmainījušās, tad arī maģiskajām sekām vajadzēja atbilstoši mainīties. Tā tas arī notika, tāpēc tagadnes maģija ieslīgusi nekromantijā un citās zemās izpausmēs. Visi formulu mehānikas pētītāji nemaz neapzinās, ka tās bija rakstītas gluži citam pielietojumam. Bez tam viņi pilnīgi aizmirst, ka visi nosacījumi un augstākās formulas vispār netika pierakstītas, un ja tās arī tika atzīmētas, tad tādos simbolos, kuru jēga tagad nav skaidra. Mūslaiku maģijas pētījumi noveduši vai nu pie bezjēdzīgas šolastikas, vai, slīdot lejup, iegrimuši melnajā masā. Tāpēc, runājot par maģijas atmešanu, sakām ļoti vajadzīgu vārdu. Lai tā paliek tumšajiem nekromantiem. Jau pārāk daudz apsēstības uz Zemes. Vienīgais ceļā uz Augstāko Saskari ved caur sirdi. Nekāda vardarbība lai neapgāna šo ugunīgo ceļu. Vai tiešām cilvēki domā, ka zemāko būtņu izsaukšana var notikt nesodīti! Un kādu gan dzīves uzlabojumu devusi šāda izsaukšana? Neviens nepasacīs, kur labums no nekromantijas un kur ir tā sirds, kas kļuvusi cēlāka caur nekromantiju? Vajag pievērsties Augstākajam Ceļam, tas dos gara veselību un tādējādi arī miesas veselību. Maģijas atmešana būs baltais akmens uz pasaules ceļa.

214.

Maģijas atmešana nenozīmē Smalkās Pasaules izpausmju pārtraukumu. Gluži pretēji, saite ar Augstāko Pasauli var nostiprināties tikai, atmetot visu vardarbīgo. Tieši tumsonīgā varmācība spēj saārdīt apvienošanās harmoniju. Daba, tiklab sīkajā kā dižajā, pretojas jebkurai varmācībai. Smalkās un Ugunīgās Pasaules brīnumainās pieejas pētīšana un izzināšana nebūs maģija. Sirds lūgšana nav maģija. Gara tiekšanās uz Gaismu nav maģija. Jāizsargājas no jebkuras tumsonības, jo tā ir melu avots, un meli ir tumsas sliekšnis. Protiet atrast savā sirdī patiesu pievēršanos Vienbūtīgajai Gaismai. Šausmas pilda Pasauli. Neejiet pa šausmu taku. Lai bijušo laiku piemēri dod spēku. Paši svētvaroņi ar sirdi saskaras ar Ugunīgo Pasauli, tā pati sirds dota katram. Prasme saklausīt balsi noved pie patiesības.

215.

Var jautāt – kur melnās maģijas galvenais kaitīgums? Bez personīgā kaitīguma taču iespējams arī kosmiskais kaitīgums? Tieši tā, Elementu sajaukums un haosa daļu izaicinājums ir zemāko izsaukumu vislielākais ļaunums. Jāiedomājas, ka zemo slāņu būtnes tādā veidā gūst pieeju nepiederošām sfērām un turpina kaitēt plašā apjomā. Tāpēc vajadzīgi plaši līdzekļi, lai aizsargātu jau tā slimo planētu. Maģija vispār atmetama.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

16.daļa: Planētas likteņi. Cilvēce, tautas karma.

2.nodaļa: Aplamās rīcības.

216.

Doma par neiespējamību ir jau tumšās sākotnes iedvesta. Vajag iznīcināt ikvienu grūsirdību, jo šāds ceļš neved pie patiesības. Visdažādāko tautību cilvēki vienādi izpauž savu prieku un bēdas. Tātad ceļš uz saprašanos ir brīvs.

217.

Pat vidēja līmeņa cilvēki daudz ko pārzin neskaidri un juceklīgi. Sevišķi bīstami, ka cilvēki uztver ne tik daudz pašu priekšmetu un tā nozīmi, cik to, kas ziņojumu devis un kāds tam cēlonis. Tā rodas viskaitīgākais aizspriedums. Var taču atnest arī vilki! Ilgajā ceļā jāapgūst daudz apsvērumu. Arī šāda pārdoma derīga ceļā uz Ugunīgo Pasauli.

218.

Tieši, arīgi askētiskie paņēmieni nav nekas cits kā godkāre un pašgodīšana. Atcerieties kā jūsu godāto Svēto jaunatnācēja acs nevarēja atšķirt. Tā Viņš parādīja, ka āriene nav ugunīgais ķermenis. Arī šāda pārdoma ir derīga ceļā uz Ugunīgo Pasauli.

219.

Apzīmējumu nosacītība izprotama tikai pēc priekšmeta pamatīgas izpētīšanas. Dažreiz izplatījuma procesu nosauc it kā personīgā vārdā. Bet cilvēka darbība pielīdzināma ugunīgajai enerģijai. Abi procesi būtībā patiešām ir nedalāmi. Tāpēc bieži nekompetenti noliedzēji apvaino Mācības svēto pārblīvējumu dēļ, bet paši tai pašā laikā pārblīvē valodu ar nevajadzīgiem un konvencionāliem saīsinājumiem un iedomātiem vārdiem.

220.

Sadarbība, kura balstās uz personīgām izjūtām, nav stabila. Bez cieņas pret pašu darbu, nepieciešama arī Hierarhijas godāšana. Personīgo jūtu viesulī kā korķa cilvēciņi svaidsies augšup un lejup, grūstīsies un konvulsīvi saķersies. Bet pēc savas dabas neviens darbs necieš konvulsijas. Darbs ir ugunīgs process, bet uguni nedrīkst novest līdz konvulsijām. Turklāt arī ārējās personīgās izjūtas var traucēt saskatīt jaunas iespējamības. Cik daudzas labas darbības ir cietušas no pārejošas personīgas ilūzijas! Arī tāda pārdoma ir derīga ceļā uz Ugunīgo Pasauli.

221.

Cilvēki tik viegli iestieg dzīves ikdienā, ka pat tas vispārsteidzošākais neskar viņu trulumu. Nepateicību, kūtrību, sirds neatsaucību rada esamības tumsa. Bet ugunīgais ceļš sirds ugunīm apmirdzēts.